

Chính trị
nguyên thù

“Ngày Quốc Hận” hay “Ngày Hành Trình Đến Tự Do”?

Ngày 30 tháng Tư năm 1975 được mọi người VN tại hải ngoại gọi là “**Ngày Quốc Hận**”. Nhưng đã có lần đảng Việt Tân gọi ngày đó là ngày “*tranh đấu cho Tự do*” (thay vì gọi là “**ngày quốc hận**”) và bị hầu hết người Việt yêu nước phản đối. Mới đây Tiến sĩ Ngô Thanh Hải, thượng nghị sĩ Quốc hội Canada đệ trình dự luật lên Thượng Viện Canada và được Thủ tướng Harper và Thượng viện đồng ý danh xưng gọi ngày 30-04-1975 là “**Ngày Hành Trình đến Tự Do**”, sự việc này cũng bị một số người chống đối đôi khi với lời lẽ thô bạo đối với Thượng Nghị sĩ Ngô Thanh Hải. Thêm một danh xưng khác về tháng Tư năm 1975 là “**Tháng Tư đen**”.

I - Qua ba tên gọi đó, tên gọi nào đúng đắn nhất?

Người viết xin góp một số ý kiến, sau đó nói rõ quan điểm người viết nên chọn tên gọi nào.

1 - “**Ngày Quốc Hận**”. Dùng tên gọi này là ta đứng trên cương vị của Dân tộc, Quốc gia. **Ngày Quốc Hận** có nghĩa ngày nói lên mối hận thù của cả dân tộc, quốc gia, cả toàn thể nhân dân căm thù vì bị mất nước bởi cường quyền ngoại xâm, ngày đánh dấu sự kiện lịch sử đã đưa toàn thể dân tộc vào thảm họa nô vong. “**Ngày Quốc Hận**” tên gọi này do người Việt tỵ nạn cộng sản nơi hải ngoại dùng nói lên thân phận lưu vong của mình cùng tình cảnh đất nước, nhân dân bị rơi vào vòng thống trị Cộng sản. Người Cộng sản VN căm tức tên gọi này vì xóa sạch tất cả công lao tranh đấu của họ cùng lên án họ là xâm lăng. Cộng sản VN xem ngày 30-04-75 là ngày chiến thắng của họ vì họ đã giải phóng và thống nhất đất nước. Như vậy, với Cộng sản VN, không có chuyện “mất nước” vì đất nước VN vẫn còn, được thế giới và LHQ công nhận và vẫn do người VN dù là Cộng sản nắm quyền. Tên gọi “**ngày quốc hận**” không được thế giới hảo cảm; thế giới xem ngày đó là ngày cáo chung chế độ VNCH; sự cáo chung một chế độ không hẳn là mất nước. Chỉ riêng nhân dân Miền Nam VN (từ vĩ tuyến 17 đến mũi Cà Mau) gồm cả Quân, Dân, Cán, Chính VNCH mới xem ngày đó là “ngày mất nước” và hô hào đấu tranh bằng mọi cách để phục hồi đất nước, thu hồi lại chủ quyền dân tộc cho đất nước và quyền sống tự do dân chủ cho nhân dân VN.

2 - “**Ngày Hành Trình đến Tự Do**”. Tên gọi này nói lên sự kiện lịch sử hàng ngàn, hàng vạn rồi hàng triệu người VN không riêng ở Miền Nam VN (từ vĩ tuyến 17 đến mũi Cà Mau) mà còn một số không ít người miền Bắc (dưới chế độ Dân Chủ Cộng Hòa Cộng sản - số người này thường vượt biển sang tỵ nạn tại Hồng-Kông) đã “mười chết một sống” hồi hải phải rời Tổ quốc thân yêu, chạy trốn độc tài Cộng sản đến các xứ sở tự do tìm không gian sống mới. Cả trên hàng trăm ngàn người phải bỏ mạng nơi rừng sâu biển cả, không kể bị hải tặc cướp của, hiếp dâm, sát hại, khiến thế giới bàng hoàng, xúc động

phải ra tay cứu vớt số nạn nhân này do lương tâm, do nhân đạo, do tinh thần nhân bản. Số người này phải chứng minh rằng mình là nạn nhân của Cộng sản, ở lại nước sẽ bị Cộng sản dày dọ, sát hại để cơ quan HCR công nhận là “tỵ nạn chính trị” mới được can thiệp với các nước cho định cư. Một số người không được công nhận như thế nên trong các cuộc thanh lọc, đã bị cưỡng bách phải về lại VN khiến nhiều người phải tự tử (sự việc xảy ra ở các trại tỵ nạn tại Hồng-Kông khi chính quyền nước Anh bắt buộc họ phải về lại VN). Gọi là “ngày hành trình đến tự do”, thế giới nghe thuận tai hơn là **“ngày quốc hận”** hay **“Tháng Tư đen”**. Vì các xứ sở tự do đó từ lâu có phải bị “mất nước” đâu và xứ sở họ có bị bóng đêm nào vây phủ. Hơn nữa, họ nhìn vào sự kiện chứ không mấy nghĩ đến tâm trạng của lớp người tỵ nạn chính trị này.

Thực sự mà nói, số người tỵ nạn Cộng sản, trong những ngày đầu phải đành đoạn bỏ nước ra đi chỉ là để chạy trốn chế độ cộng sản, bảo toàn sinh mạng mình cùng gia đình, thân nhân, bà con và để gây dựng lại cuộc sống chứ chưa hề nghĩ là để tranh đấu cứu nước, cứu dân. Tuy nhiên, dù chưa nghĩ gì đến nước, đến dân, nơi họ mặc nhiên đã mang chở cái “hồn dân tộc”, cái “hồn nước”, cái truyền thống văn hóa bao đời qua lịch sử. Đến các trại tỵ nạn, dù tương lai chưa rõ ra sao, cái “hồn dân tộc” thao thức đêm dài. Đến được xứ sở định cư, sau ít năm tìm cách thích ứng với nếp sống xứ người và ổn định phần nào cuộc sống cá nhân cùng gia đình, con cái, cái “hồn nước” trở dậy mạnh mẽ để thấy ngày 30-04-75 là **“ngày quốc hận”** làm động cơ cho mọi hành động đấu tranh vì dân, vì nước, vì đồng bào nơi quốc nội. Từ đó những “cộng đồng người Việt tự do” ra đời khắp nơi tranh đấu chống Cộng sản. Cũng do cái “hồn nước” đó, có thể nói lớp người tỵ nạn cộng sản đã mặc nhiên hình thành một “quốc gia văn hóa VN” nơi hải ngoại. Gọi là “quốc gia văn hóa” vì chỉ có văn hóa thôi, không có lãnh thổ (lãnh thổ là của người), không có một Chính phủ được mọi người bầu ra, không có một hệ thống pháp luật riêng, không có cảnh sát, công an, không có thuế khóa... nói chung chẳng có lập pháp, hành pháp, tư pháp gì ráo trọi, (ngoài cái “đệ tứ quyền” được sử dụng để rồi một số người lạm dụng... “chửi” nhau, chao ôi!) Và cái “quốc gia văn hóa VN” đó đã có nhiều thành tựu đáng kể: trước tiên hủy bỏ ngày “vinh danh HCM, tố cáo tội ác Cộng sản bán nước buôn dân, hèn với giặc, ác với dân, thực trạng đen tối cùng cực nơi quốc nội (tình trạng tụt hậu thê thảm đến thua cả Cam-Bốt), những sa đọa của xã hội (tham nhũng, hối lộ, mua quan bán tước, bằng cấp giả, ngôn ngữ bản thủ, xem người dân như ngựa trâu, cỏ rác...), xây dựng những tượng đài tưởng niệm anh hùng, tưởng niệm thuyền nhân, phổ biến văn hóa truyền thống VN (hiếu thảo, hòa thuận với anh chị em, lễ phép với người lớn tuổi, cả vấn đề ẩm thực, y phục VN...), tự học và gây dựng con cái thành danh không kém thua gì người nước ngoài, vận động quốc tế buộc Cộng sản VN phải tôn trọng quyền sống tự do của người dân, biểu tình liên tiếp chống các hành động tuyên vận của Cộng sản, chống quan chức cộng sản công du nước ngoài... Đặc biệt là phục hồi lá cờ vàng ba sọc đỏ, biểu trưng cho chính nghĩa tranh đấu, cho hồn nước, cho lý tưởng Dân chủ, Tự do... Cộng sản căm thù việc này, đã phải tốn bao nhiêu tiền bạc, nhân sự cố hủy phá cho bằng được mà kết quả là công cốc. Tuy có phá hoại, gây chia rẽ các Cộng đồng người Việt hải ngoại. Đòi **“ngày Quốc hận”** thành “ngày hành trình đến Tự do” là phủ nhận, là chối bỏ tất cả những thành tựu đó đồng thời phủ nhận tinh thần yêu nước của họ.

Sở dĩ Thượng Nghị sĩ Ngô Thanh Hải gọi là “ngày hành trình đến Tự do” mặc nhiên phủ nhận những thành tựu trên của người Việt yêu nước ở hải ngoại là do đi theo chủ trương “diễn biến hòa bình” của chính phủ Hoa Kỳ, làm thỏa mãn số người cơ hội như đảng Việt Tân, phe phái Trúc Hồ... và phần nào chiều theo chủ trương “hòa hợp hòa giải” của Cộng sản. Một số người yêu nước chống Cộng vì thấy quá lâu mà không có thay đổi nào nên rút lui vào cô đơn, đây là số người gọi là “thâm lặng” hầu mong một thời cơ nào đó, lịch sử VN sẽ đổi chiều, sang trang. Số khác “hồ hởi” tán thành vì tham vọng chính trị, vì muốn được về VN dễ dàng du lịch, du hí, du dân, hoặc cộng tác với Cộng sản để có điều kiện làm giàu... với lý do là “quên quá khứ, hướng đến tương lai”. Tiến sĩ Ngô Thanh Hải là Thượng Nghị sĩ Quốc hội Canada nên không thể không tuân phục chủ trương, chính sách của quốc gia này, thuận theo chủ trương “Diễn biến Hòa Bình” của Hoa Kỳ, nghĩ rằng chủ trương này vừa hợp lý vừa khả thi. Bao nhiêu người lúc được đắc cử vào vị trí này, chức vụ nọ trong guồng máy công quyền xứ sở tạm dung, cũng nghĩ như thế và buộc phải như thế như trường hợp ông Luật sư Hoàng Duy Hùng. Không rõ, nay mai Bà Janet Nguyễn vừa đắc cử Thượng nghị sĩ tiểu bang Californie, Luật sư Nguyễn Tâm vừa đắc cử Nghị viên thành phố San José và bao bao nữa có rơi vào tình trạng như Ngô Thanh Hải, Hoàng Duy Hùng để gián tiếp cổ vũ cho “hòa hợp hòa giải” theo ý đồ của Chính phủ Hoa Kỳ và Cộng sản VN, rồi hủy bỏ tên gọi “**Ngày Quốc Hận**” và “**Tháng Tư đen**”. Vì tin tưởng và chỉ trông cậy vào Hoa Kỳ nên không mấy để ý rằng chủ trương “Diễn biến Hòa Bình” cùng mọi điều được gọi là “tranh đấu cho nhân quyền” của Hoa Kỳ và bao nước khác chỉ là nhằm “lôi kéo CS VN tùy thuộc vào Hoa Kỳ” chứ có thực sự đem lại Tự do, Dân chủ, Nhân quyền cho người dân VN đâu. Những luận điệu đó đã quyến rũ bao người VN chạy theo, nghĩ rằng mình yêu nước để phải biến thành “giá trị lợi dụng”, “giá trị hàng hóa” phục vụ quyền lợi nước ngoài. Khi “không còn giá trị lợi dụng, giá trị bán buôn đổi chác” cho quyền lợi của họ thì sẽ bị loại như trường hợp một Nguyễn Cao Kỳ trước đây. Hoa Kỳ luôn luôn “đi hàng hai”, bề ngoài chống đối, bên trong lại “thỏa hiệp ngầm” với đối phương vì quyền lợi riêng tư. Cứ xem chính sách “xoay trục sang Á Châu” nhưng Hoa Kỳ đã làm được gì cho các nước Á Châu. Tàu Cộng lấy cớ “Hoa Kỳ bao vây” họ để có lý do tăng trưởng quốc phòng, hiện đại hóa quân đội, chế tạo và mua thêm vũ khí, đe dọa thêm vùng biển Đông... Hoa Kỳ lấy cớ ngăn chặn Tàu Cộng đe dọa biển Đông để chế tạo thêm vũ khí và bán vũ khí cho nhiều nước, kể cả Nhật Bản, Ấn Độ, Đại Hàn, Úc châu... Chính trị và Kinh tế, cả hai mặt này luôn luôn đi đôi, nhân quả cho nhau. Tùy tình hình, tùy theo thái độ và chủ trương của đối phương mà “chính trị hóa kinh tế” (dùng áp lực chính trị để mưu lợi kinh tế) hay “Kinh tế hóa chính trị” (dùng áp lực kinh tế để thực hiện ý đồ chính trị), mọi vấn đề khác -Tự do, Dân chủ, nhân đạo, đạo đức, văn hóa- chỉ là chiêu bài phục vụ cho Kinh tế và Chính trị thôi.

3 - Gọi Tháng Tư 75 là “Tháng Tư Đen” có tính cách văn chương là chỉ nói lên một trạng thái tâm lý hơn là nói lên một sự kiện lịch sử. cùng hậu quả của sự kiện đó.

Thượng Nghị sĩ Ngô Thanh Hải cho rằng gọi “**tháng tư đen**” (Black April) quá “nhạy cảm” đối với người ngoại quốc nhưng ông không nói rõ tại sao và nhạy cảm như thế nào.

Đen là màu đen, là bóng tối mà các nước dân chủ tự do có màu đen, bóng tối nào đâu (?). Thượng Nghị sĩ Ngô Thanh Hải không để ý rằng ngày 11 tháng 09 năm 2001, sau khi bọn khủng bố đánh sập hai tòa tháp tại Nữ Ước, cả nước Mỹ và thế giới tự do bàng hoàng, sững sốt, lên án bọn khủng bố và thương tiếc hàng ngàn người phải chết vì sự kiện đó. Rồi chính phủ Mỹ đơn phương tấn công Iraq, cho rằng nước này là sào huyệt của khủng bố. Và mỗi năm dân Mỹ đều tưởng niệm ngày đen tối đó. Như thế, có thể gọi tháng chín năm 2001 là “tháng chín đen” cũng được lắm chứ? Ta thường thấy mỗi khi có một sự vụ chết người rất bất thường (như vụ một tên giết người đã bắn chết một số giáo viên và học sinh tại nơi nào đó trên đất Mỹ, hoặc cả xứ Na-Uy treo cờ rũ sau khi một tên cuồng tín dân tộc bắn chết bao nhiêu sinh viên đang camping –và bao nhiêu vụ khác, người viết không nhớ rõ sự kiện cùng năm tháng) thì cũng có thể gọi ngày giờ tháng đó là “đen” chứ. Tiếng Pháp thường dùng từ “en deuil” được gọi là “tang chế” nghe ra còn nặng nề gấp bao lần từ “đen” của VN. Người Việt chống Cộng gọi tháng Tư/1975 là “*tháng tư đen*” để nói lên thảm cảnh của đất nước, dân tộc vì kể từ ngày đó, bóng đêm tăm tối phủ trùm dày đặc lên thân phận đất nước và nhân dân từ Bắc đến Nam hàng mấy mươi năm trời và còn bao năm nữa do chế độ Cộng sản tàn ác, phi nhân.

II - Quan điểm người viết.

Trình bày đại lược như trên, người viết không đồng ý tên gọi “*Ngày Hành trình đến Tự do*” mà giữ nguyên hai tên gọi “*Ngày Quốc hận*” và “*Tháng Tư đen*” vì những lý do sau.

a) Ngày 30-04-1975 là *ngày Quốc Hận, ngày tang chung cho cả nước* chứ không riêng cho thành phần Quân, Cán, Chính VNCH và nhân dân Miền Nam từ Bến Hải đến Cà Mau. Bằng cớ, sau 30-04-75 một số người Miền Bắc dưới chế độ Cộng sản cũng đã vượt biên, phần lớn qua ngã Hồng-Kông. Và trong những năm gần đây, đã sống dưới chế độ CHXHCN Cộng sản mấy chục năm vẫn còn một số người vượt biên tìm đến một xứ sở tự do nào đó như Úc châu. Bỏ nước ra đi, lưu vong nơi xứ người, sự việc này, đối với hàng triệu người đó không là do “bị mất nước” sao? Cái tâm thức đó tạo nên “hận thù” nơi họ, do từ cái ngày oái oăm đó họ gọi là “*ngày quốc hận*” và hình thành nơi họ ý chí đấu tranh cứu nước để có được ngày về sáng lạng cho non sông.

b) Sau ngày 30-04-75, người miền Bắc vào miền Nam đã ngỡ ngàng trước cảnh trù phú của miền Nam. Nhà văn Dương Thu Hương đã ngồi khóc nơi đường Catinat, ngậm ngùi than thở “man rợ đã thắng văn minh”, nhận ra bao năm trời đã bị chế độ Cộng sản bưng bít, dối trá, bịp lừa... Tiếp theo, cho mãi đến nay, bao bao người sống nơi Miền Bắc trước đây và bây giờ trên cả nước, cũng cùng tâm trạng đó như Dương Thu Hương, vừa tiếc thương cảnh sống trù phú, êm ả của Miền Nam dưới chế độ VNCH, vừa căm thù chế độ Cộng sản bán nước, buôn dân. Một du sinh nào đó đã viết một bài dài nói rõ: “còn lá cờ đỏ sao vàng thì không bao giờ có độc lập, tự do, hạnh phúc”. Gần đây, nhà báo Đặng Chí Hùng đã ca ngợi lá “cờ vàng ba sọc đỏ”, xem đây là biểu tượng của chính nghĩa đấu tranh cứu nước (người viết chỉ nhớ đại cương như thế). Rồi bao nhà trí thức trong nước hiện nay, bao đảng viên Cộng sản đã về hưu, về già dù không đề cập đến lá “cờ vàng ba

sợ đỏ”, dù không dám nói đến việc lật đổ chế độ Cộng sản, đã liên tiếp kiến nghị yêu cầu, đòi hỏi Đảng và nhà nước Cộng sản phải cải tổ chế độ, vì thấy đất nước tang thương, nhân dân lầm than, điêu đứng. Cái tâm trạng của bao người miền Bắc như một Dương Thu Hương và bao trí thức cùng đảng viên Cộng sản nói trên không do từ những thảm nạn của dân nước khởi đi từ cái “**tháng Tư đen 75**” sao?

c) **Sau 30-04-75, một số người dân miền Bắc, trong đó một số giáo chức** (người viết có tiếp xúc vì cùng nghề dạy học), trong đôi lần trao đổi kín đáo, cởi mở thành thật cho biết rằng nhân dân miền Bắc trông chờ miền Nam ra “giải phóng” họ, đâu ngờ sự việc lại ngược lại. Người viết đã phản ánh tâm trạng đó qua đôi đoạn thơ (trích trong tập “VN tân huyết sử diễn ca”, trên 7000 câu Song Thất Lục Bát nhưng chưa hoàn thành, viết lén lút tại Sài Gòn từ 1979 đến 1987, không mang theo được trong lần vượt biển cuối năm 1988):

....
*Bao năm đã thân tàn xơ xác
Bao năm rồi tan tác áo cơm
Bao năm xác chẳng còn hồn
Bao năm lệ máu cuộn tròn chiếu chẫn
Những ngõ được miền Nam giải phóng
Cuộc đời đen, kiếp sống nô vong
Chao ôi! Muôn tui nghìn hồn
Nghe tin thống nhất mà lòng ngẩn ngơ...*

....
*Trách miền Nam đơn sai lời hẹn
Chẳng giữ mình, chẳng vẹn tình dân
Bấy lâu nửa nước tím bầm
Giờ đây cả nước đen sẫm bóng đêm....*

Tâm trạng đó không phải khởi đi từ cái “**Tháng Tư đen 75**” mà nảy sinh sao?

d) **Từ 75 đến nay, bốn mươi năm qua (liệu còn bao năm nữa?)**, Đảng Cộng sản và cái Nhà nước CHXHCN của họ đem lại gì cho dân tộc, đất nước và nhân dân VN? Toàn là đổ nát, điêu linh, thống khổ ngoài bộn Cộng sản nắm quyền. Công hàm 1958 của Phạm Văn Đồng cùng các hiệp nghị bí mật tại Thành Đô năm 1990 đã tạo cho Tàu cộng một số cơ sở “hợp pháp” (!) để chúng có lý do bành trướng thế lực ra biển Đông cùng gặm nhấm da thịt VN qua cái chủ trương “xâm lăng mềm”, không cần phải ồ ạt vũ trang. Cộng sản VN đã nhường hàng vạn cây số vuông ở biên giới miền Bắc cho Tàu Cộng. Thác Bản Giốc, Ải Nam Quan, bãi Tục lăm, trở thành đất đai của Tàu cộng. Bao nhiêu cơ sở chiến lược, chiến thuật nằm trong tay Tàu cộng. Cả dọc dài duyên hải cũng bị Tàu cộng khống chế đến nỗi ngư dân chài lưới trên lãnh hải nước mình cũng bị tàu Trung cộng bắn chìm, tịch thu tài sản, mắng nhiếc, chửi bới, đánh đập, thậm chí thủ tiêu hay bắt giam, đòi tiền

chuộc mà Cộng sản VN không dám có một thái độ, hành động chống đối, lại còn bảo là “tàu lạ”, quả uơ hèn, khiếp nhược hết chỗ nói. Bao nhiêu khu biệt lập do dân Tàu cộng cùng công nhân của chúng chiếm giữ khắp nơi, sống hoàn toàn theo tàu, còn cấm người VN, ngay cả các bộ phận cầm quyền địa phương của VN léo hánh đến, càng lúc càng nhiều như ở Bình Dương, Đà Nẵng, Vũng Áng và sắp sửa đến nhiều vùng nữa. VN đang “mất nước” dần dần để đến năm 2020 trở thành một Huyện, một Quận của Tàu cộng như đôi tiết lộ về các mật nghị ở Thành Đô. Với các chủ trương “công an trị, hộ khẩu trị, ngu dân trị, bần cùng hóa trị”, Cộng sản VN đang bán nước cho Tàu cộng, đưa cả dân tộc; nhân dân vào vòng nô lệ giặc Tàu. Rồi lãnh thổ VN thuộc Tàu, nhà người VN Tàu ở, con gái VN Tàu chơi, con trai VN Tàu dùng làm lao nô, (nói theo lối của Cộng sản VN đối [với] dân nước miền Nam VNCH trước đây)... Thảm cảnh đó của dân nước không do khởi đi từ cái “**ngày quốc hận**”, từ “**tháng tư đen 75**” sao?

e) **Cộng sản VN còn ngày nào cầm quyền cai trị đất nước thì**, dù không bị Tàu cộng chiếm cứ, đất nước càng ngày càng lụn bại, thoái hóa, tụt hậu thảm thương và dân tộc, nhân dân VN càng ngày càng không còn “sinh khí sống” chứ đừng mong “ngóc đầu” lên cùng thế giới năm châu. Giả sử Tàu cộng chiếm được toàn bộ VN thì bọn Cộng sản VN đang nắm quyền trị nước sẽ ra sao? Một là chúng tiếp tục làm đầy tớ, tay sai cho Tàu; hai là chúng sẽ bị Tàu cộng hất cẳng vì “giá trị lợi dụng” của chúng không còn. Lúc bấy giờ -và chúng đã sửa soạn từ lâu- chúng sẽ ồ ạt chạy ra nước ngoài, xin hay “mua” một thẻ ty nạn chính trị để sống “vương giả” vì chúng đã mua nhà, mua đất và với số tiền của, quý kim do tham nhũng, hối lộ, làm giàu bất hợp pháp lâu nay mà chúng đã gửi vào các ngân hàng ngoại quốc. Nhưng liệu chúng có an toàn như chúng toan tính? Trước tiên, chúng sẽ bị khinh khi, phỉ nhổ bởi người Việt hải ngoại, kể cả người dân bản xứ. Tiếp theo, cái Chính phủ do Tàu cộng thành lập lúc đã chiếm trọn VN có tha cho chúng không hay lại truy tố chúng, sẽ dùng áp lực về kinh tế tài chánh bắt chúng phải “quy hoàn” những gì chúng sở hữu ở ngoại quốc cho Chính phủ do Tàu cộng thành lập lúc bấy giờ. Chắc chúng không nghĩ đến điều này. Chúng yên tâm nghĩ rằng các chính phủ nước ngoài sẽ bảo vệ chúng vì chúng đã phần nào “làm giàu” cho các nước đó. Chúng không nghĩ rằng, khi chiếm được toàn bộ VN, Trung Cộng trở nên hùng mạnh gấp bội, các nước đại gì ham một số tiền chừng một hai trăm tỷ mỹ kim của chúng mà phải mất đi hàng tỷ tỷ mỹ kim nếu gây hấn hoặc không bang giao với Tàu cộng. Đất nước tụt hậu, nhân dân không còn sinh khí sống, kể cả cái thân phận bi đát của tập đoàn Cộng sản VN như vừa nói, chẳng đã do từ “**ngày quốc hận**”, chẳng đã khởi đi từ “**Tháng Tư đen 75**” sao? (Ước mong những dòng vừa viết được tập đoàn Cộng sản VN đọc hầu lo liệu cho số phận của họ mà sớm “hồi đầu” quay về với dân tộc, nhân dân, sớm dân chủ hóa chế độ, bãi bỏ mọi thứ luật rừng lâu nay, bãi bỏ chủ trương “công an trị, hộ khẩu trị, bần cùng hóa trị, ngu dân trị”, bãi bỏ việc bùng bít truyền thông để toàn dân cả nước phát huy tinh thần bất khuất chống lại mộng bành trướng, xâm lăng của Tàu cộng).

f) **Có người gọi là “Ngày thuyền nhân”**, nghĩ ra không đúng vì bao kẻ đi bộ, xuyên rừng đến các trại ty nạn tại Thái Lan. Một số khác sau này ra nước ngoài theo diện H.O. hay “đoàn tụ gia đình” nào có phải đi ghe, đi thuyền mỏng manh, bé tí. Cũng không nên gọi

là “Ngày Quốc Nạn” vì quốc nạn nhiều khi chỉ một tai nạn của đất nước như cơn bão Katrina tại Mỹ, cơn sóng thần tại Nhật năm 2013, cơn bão Hải Yến tại Phi Luật Tân vừa qua... Cũng không nên gọi là “Ngày quốc nhục” vì gọi như thế nghe ra tiêu cực, có vẻ cam chịu, đành lòng chịu đựng, không động viên được ý chí đấu tranh rửa hận, phục thù. Kể ra suốt lịch sử trên 4000 năm, dân tộc ta, nhân dân ta đã phải trải chịu bao ngày “quốc hận”: các triều đại phong kiến phương Bắc đã xâm lăng, thống trị dân tộc và đất nước ta, thì cái ngày họ hoàn thành việc chiếm cứ nước ta cũng phải xem là “**ngày quốc hận**”; rõ ràng nhất là ngày tên tướng Mã Viện đánh thắng hai Bà Trưng rồi trồng cây trụ đồng, khắc dòng chữ “đồng trụ chiết, Giao Chỉ diệt” (Cộng sản VN đã bôi nhọ, đã nhục mạ lịch sử qua cuốn phim “Nghìn năm Thăng Long” và cuốn video trong đó cho bao nhiêu phụ nữ VN đóng vai hai bà Trưng cùng tướng tá của hai Bà phục dịch, hầu hạ Mã Viện trong ngày Tàu Cộng “vinh danh” (!) tên tướng này. Đây là thủ đoạn Tàu Cộng bày ra để bắt buộc Việt Cộng phải làm như thế hầu hạ nhục dân tộc VN và khoa trương sức mạnh của chúng). Ngày triều đình Huế phải ký hiệp ước Patenotre để thực dân Pháp thống trị cả ba miền Nam-Trung-Bắc cũng là “**ngày quốc hận**”. Ngày 20-01-1954, quốc tế qua phân đất nước ta theo Hiệp định Genève cũng có thể xem là “**ngày quốc hận**”. Tuy nhiên, trong những ngày đó trước nay không được gọi là “**ngày quốc hận**” mà chỉ có thể xem là “ngày quốc nạn”. Những ngày đó là do bên ngoài gây nên và cũng chẳng có người dân VN nào bỏ nước ra đi, xin tỵ nạn chính trị, ngoài số người làm Cách Mạng nhưng không là tỵ nạn chính trị. Ngày 20-07-54, hơn nửa triệu dân miền Bắc di cư vào miền Nam nhưng không là bỏ nước vì miền Nam vẫn là đất nước VN và chẳng ai ra ngoại quốc trừ đôi người có thân nhân ở ngoại quốc, nhất là ở Pháp, bảo lãnh họ. Chỉ ngày 30-04-75 mới thực sự được gọi là “**ngày quốc hận**” vì ngày này không phải hoàn toàn do bên ngoài mà do chính cả tập đoàn Cộng sản VN đang nắm quyền ở nửa nước xưa quân xâm lăng nửa nước còn lại rồi thống trị hà khắc, dã man nên mới có hàng triệu người bỏ nước ra đi, xin tỵ nạn chính trị nơi nước ngoài rồi khởi động cao trào đấu tranh chống Cộng để “rửa hận” cho dân tộc, quê hương, cứu nguy đất nước, cứu nguy đồng bào thoát cái bóng đêm u ám, triền miên nghiệt ngã. Một nhà thơ (Phương Hà) gọi **ngày Quốc Hận cũng là ngày Quốc Kháng, kêu gọi phải kháng Cộng để rửa hờn cho dân tộc, quốc gia.**

Vì những lẽ trên nên, theo người viết, **phải gọi ngày 30-04-75 là “ngày quốc hận”, là “ngày tháng Tư đen**”. Những ai gọi ngày đó bằng những cách gọi khác, thì, theo người viết chỉ là “mập mờ đánh lận con đen” mong nhờ dựa vào các thế lực quốc tế và sự mua chuộc của Cộng sản để cầu tiền, cầu quyền, cầu danh, cầu lợi cho cá nhân, gia đình, phe phái. Chỉ những người thực sự yêu nước, yêu dân mới gọi ngày đó là “**ngày quốc hận**” và mới thực sự đấu tranh rửa hận cho dân, cho nước. Những việc làm dù nhỏ bé đến đâu mà xuất phát từ lòng yêu nước thực sự cũng nên làm, phải làm. Làm một bài thơ chống Cộng, viết một bài xã luận hay truyện ngắn, truyện dài tố cáo tội ác Cộng sản, nêu ra những thảm nạn của người dân dưới chế độ Cộng sản, một bản nhạc đấu tranh chống Cộng, biểu tình liên tục chống Cộng dù chỉ năm ba người (trường hợp Đại Tá Trương Như Phùng ở Houston), gửi kiến nghị, thỉnh nguyện thư đến tập đoàn chóp bu Cộng sản trong nước, đến Chính Phủ các nước, đến Liên Hiệp Quốc (như các nhà trí thức, các đảng viên Cộng sản, các tổ chức dân sự trong nước; các thỉnh nguyện thư của Tiến sĩ Nguyễn

Đình Thắng, của Trúc Hồ, của một số đảng phái, đoàn thể người Việt hải ngoại...) và cả những cách chống Cộng mà một số xấu miệng gọi là “chống Cộng bằng mồm”, miễn là xuất phát từ lòng yêu nước chân thành đều đáng quý vì đây là những việc làm Văn hóa nên làm, phải làm dù chẳng thu đạt thành quả nào. (Còn nhớ Nguyễn Thái Học, trong Hỏa lò Hà Nội, biết ngày mai phải lên đoạn đầu đài, thế mà đêm đó đã viết thư gửi toàn quyền Pháp yêu cầu mở rộng giáo dục, cải sửa chế độ chính trị. Ông biết chẳng có hiệu quả nào nhưng vẫn làm vì đây là việc làm văn hóa, phát xuất từ tấm lòng vì nước, vì dân).

Tóm lại, theo người viết, với những ai chân thành yêu nước, thực lòng nghĩ đến nước, đến dân thì vẫn luôn luôn xem ngày 30-04-75 là **ngày Quốc hận**. Mặc kệ ai đó gọi bằng tên nào, “dù ai nói ngả nói nghiêng thì ta vẫn vững như kiềng ba chân” vì ta kiên trinh với tấm lòng yêu nước, yêu dân. (VN có phải mất nước về tay Tàu Cộng hay không, người viết không tin điều đó xảy ra nhưng xin không nói trong bài viết này).

France 24/12/2014
nguyễn thùy

Nguồn: Internet E-mail by Nguyễn Quốc Đống chuyển

Đăng ngày Thứ Năm, December 25, 2014
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND/SĐND QLVNCH